

סו גרנק דב ברנרד (דבליה) ז"ל מ.א. 2040050
בן חנה ויוסף

נולד בליאון, צרפת

כ"ד חשון תשי"ט

26.11.48

נפל ב-י"ב תשרי תשל"ד

08.10.73

בשרותו בגדוד 407

מלחמת יום כיפור

סיני ותעלת סואץ

נקבר בקרית שאול, תל אביב

אז נדברו יראי ה' איש את רעהו ויקשב ה' וישמע

ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו
מלאכי ג' ט"ז

אב הרחמים שוכן מרומים, ברחמי העצומים הוא יפקד ברחמים
החסידים והישרים והתמימים, קהלות הקדש שמסרו נפשם על קדשת
השם, הנאהבים והנעזרים בחייהם, ובמותם לא נפרדו, מנשרים קלו,
מאריזות גברו, לעשות רצון קונם וחפץ צורם. יזכרם אלהינו לטובה
עם שאר צדיקי עולם, וינקם נקמת דם עבדיו השפוף, ככתוב בתורת
משה איש האלהים: הרנינו גוים עמו, כי דם-עבדיו יקום, ונקם ישיב
לצריו, וכפר אדמתו עמו: ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר: ונקיתי
דמם לא-נקיתי, וי שכן בציון: ובכתבי הקדש נאמר: למה יאמרו הגוים
איה אלהיהם, יודע בגוים לעינינו נקמת דם-עבדיך השפוף: ואומר:
כי-דרש דמים אותם זכר, לא-שכח צעקת ענוים: ואומר: ידן בגוים
מלא גויות, מחץ ראש על-ארץ רבה: מנחל בדרך ישתה, על-כן ירים
ראש:

שלום עליכן, נשמות טהורות, נאצלות מזיו יוצר המאורות: הנבי
הולך לדרכי ונפשי את יי ברכי, ולאל חי תפלתי, ישמר בי רוחי ונשמתתי,
ישמע עתירת דורשיו, ירבה כבוד שלמיו.

ובכן נוחו ישרים נוחו, עד יערה עליכם רוח ממרום ויאמר שוכן מרום
אדון החיים: עמדו ישרים ושובו לחיים, ואז תקיצו ותרננו ותקומו ותחיו,
ואנחנו נכנס לחיים טובים ולשלום, עד אשר יקרב הלום ציר נאמן,
משיח אלהי יעקב, והשיב לב-אבות על-בנים ולב-בנים על-אבותם,
וצדק יהלך לפנינו, ונהלל ונשבח לאלהינו עשה גדלות עד-אין חקר
ונפלאות עד-אין מספר, הוא האל הגדול והגבור, מחיה מתים במאמרו,
ברוך הוא, מחיה המתים.

בלע המות לנצח, ומחה אדני אלהים דמעה מעל כל-פנים, וחרפת
עמו יסיר מעל כל-הארץ, כי יי דבר:

ברכת התחיה, לאמרה בכניסה לבית הקברות

הבא אל בית העלמין כשלא היה בו שלשים יום מברך ברכה זו:

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, אשר יצר אתכם בדין, וזן וכלכל
אתכם בדין, והמית אתכם בדין, ויודע מספר כלכם בדין, ועתיד
להחיותם ולהחיותכם בדין: ברוך אתה יי, מחיה המתים:

אתה גבור לעולם, אדני, מחיה מתים אתה, רב להושיע:

מכלכל חיים בחסד, מחיה מתים ברחמים רבים, סומך נופלים
ורופא חולים ומתיר אסורים, ומקים אמונתו לישני עפר, מי כמוך בעל
גבורות ומי דומה לך, מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה: ונאמן אתה
להחיות מתים:

תפלת ההשתטחות בכניסה לבית הקברות

אקרא לאלהים עליון, לאל גמר עלי: ישלח אלהים חסדו ואמתו עם
החיים ועם המתים: אהיה יי צבאות בכת רחמיך וחסדיך הרבים
רחם נא על כל חללי עמך ישראל ועל נשמות חילי צבאות ישראל
הגנוזים בבית עלמין קדוש זה, כי-עמך מקור חיים, ותמיד יתהלכו נגד
החיים ונפשם תהא צרורה בצרור החיים, אל חנון כרב חסדיו ורחמי
ירחם עליכם ומלפניו משפטכם יצא, ועיניו תחוינה ישר מעשיכם
הטובים ותהיו לעמתו עם כל נאמניו ותוכו להתהלך לפניו בארצות
החיים ותמיד תתהלכו נגד הטוב והחיים, אלהים חיים זכור יזכר אתכם
בטוב וברחמים רגיה אורכם, ויקים בכם חיון מאמרו: בריתי היתה
אתו החיים והשלום ותמיד תתהלכו נגד הטוב והחיים, יי אלהי אבות
העולם המתפאר ברב עו ותעצומות יחן על כל אחד מכם ושערי שמיא
יהיו תמיד לפניכם נפתחים, ובמשכנות מבטחים תוכו לישוב עם מלאכי
השלום.

תפלת פרידה

לפני עזיבת בית העלמין נוהגים לומר

א. חזון העצמות היבשות

ב. אב הרחמים

ג. תפילת הפרידה

תפלת הרשות

לאמרה בחלקת הקבר של הנפטר

חזון העצמות היבשות (יחזקאל לו, א-טו)

היתה עלי יד-י ויוציאני ברוח יי ויניחני בתוך הבקעה, והיא מלאה עצמות: והעבירני עליהם סביב סביב, והנה רבות מאד על-פני הבקעה, והנה יבשות מאד: ויאמר אלי: בן-אדם, התחיינה העצמות האלה, ואמר: אדני אלהים, אתה ידעת: ויאמר אלי: הנבא על-העצמות האלה, ואמרת אליהם: העצמות היבשות, שמעו דברי-י: כה אמר אדני אלהים לעצמות האלה: הנה אני מביא בכם רוח וחיייתם: ונתתי עליכם גידים, והעלתי עליכם בשר, וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחיייתם, וידעתם כי-אני יי: ונבאתי כאשר צויתי, ויהי-קול כהנבאי והנה-רעש, ותקרבו עצמות, עצם אל-עצמו: וראיתי, והנה-עליהם גדים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה, ורוח אין בהם: ויאמר אלי: הנבא אל-הרוח, הנבא בן-אדם, ואמרת אל-הרוח: כה-אמר אדני אלהים: מארבע רוחות באי, הרוח, ופחי בהרוגים האלה, ויחיו: והנבאתי כאשר צוני, ותבוא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על-רגליהם, חיל גדול מאד מאד: ויאמר אלי: בן-אדם, העצמות האלה כל-בית ישראל המה, הנה אמרים: יבשו עצמותינו ואכדה תקותנו, נגזרנו לנו: לכן הנבא ואמרת אליהם, כה-אמר אדני אלהים: הנה אני פתח את-קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם, עמי, והבאתי אתכם אל-אדמת ישראל: וידעתם כי-אני יי, בפתחי את-קברותיכם ובהעלותי אתכם מקברותיכם, עמי: ונתתי רוחי בכם וחיייתם, והנחתי אתכם על-אדמתכם, וידעתם כי אני יי דברתי ועשיתי, נאם-יי.

ברשות הקדוש ברוך הוא ותורתו הקדושה וכל לומדי התורה וברשות כל גשמות הקדושים אשר בארץ המה, באתי להתפלל לפני אלהים חיים ומלך עולם, אשר בידו נפש כל-חי, ורוח כל-בשר-איש. אשפך לפניו שחי, צרתי לפניו אניד: אדברה בצר רוחי, אשיחה במר נפשי, במקום הקדוש הזה, קברות גבורי ישראל וקדושי הנחיים על משכבותם: גופם מצב ארצה וראשם מגיע השמימה, והנה יי נצב עליהם לשמרם, ומשפיע עליהם מרב טוב שפע שכינתו לנשמתם: יעלו חסידים בכבוד, ורננו על-משכבותם: יתענגו מרב טוב הצפון לצדיקים: אשרי כל-חוכי לו: אשרי המתפה ויגיע לימים האלה שיחיה אתכם חי עולמים, כדכתיב בהבטחות לדניאל איש חמודות: ותנוח ותעמד לגרלה לקץ הימין: וכן כתוב: הנה אני פתח את-קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם, עמי, והבאתי אתכם אל-אדמת ישראל: וכתיב: ויציצו מעיר כעשב הארץ: וכתיב: יששום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת: פרח תפרח ותגל, אף גילת ורפן, כבוד הלבנון נתן-לה, הדר הפרמל והשרון, המה יראו כבוד-יי, הדר אלהינו: וכתיב: הקיצו ורננו שכני עפר, כי טל אורת סלה, וארץ רפאים תפיל: ונאמר: יי ממית ומחיה, מוריד שאול ויעל: וכתיב: אני אמית ואחיה, מחצתי ואני ארפא: ברוך האל הנאמן להחיות המתים:

כדכתיב: יבוא שלום ינוחו על-משכבותם, הלך נכחו. וכתיב: יעלו
חסידים בכבוד, ירגנו על-משכבותם. וכתיב: אם-תשכב לא-תפחד,
ושכבת וערבה שנתך. ותשמר אותו (לנקה: אותה) מחבוט הקבר ומרמה
ותולעה ותסלח ותמחל לו על כל פשעיו (לנקה: לה על כל פשעיה),
כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו
וצדקותיו אשר עשה (לנקה: לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה) ותשפיע
לו מנשמתו לדשן עצמותיו (לנקה: לה מנשמתה לדשן עצמותיה) בקבר
מרב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב: מה רב טובך אשר-צפנת ליראיך,
וכתיב: שמר כל-עצמותיו, אחת מהנה לא נשברה. וישכן (לנקה: ותשכן)
בטח בדרך ושאנן מפחד רעה ואל יראה (לנקה: תראה) פני גיהנום,
ונשמתו (לנקה: ונשמתה) תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו (לנקה:
ולהחיותה) בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן.

קדיש יתום

אם יש מבין מתרחקים ד' אמות מהקבר ואומרים
יתגדל ויתקדש שמה רבא, בעלמא די ברא כרעותה, וימליך מלכותה
(ויצמח פורקנה ויקרב משיחה), בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית
ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן. יהא שמה רבא מברך לעלם
ולעלמי עלמיא, יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא, לעלא מן כל (בעשרת ימי תשובה:
לעלא לעלא מכל) ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא,
ואמרו אמן.

יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים (טובים) עלינו ועל כל ישראל, ואמרו
אמן:

עשה שלום במרומינו, הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, ואמרו

אמן:

מבחר מזמורי תהלים לעלוי הנשמה

לאמרם ליד הקבר לפי מנהגי ותיקין של ירושלים

פרק לג

רגנו צדיקים ביי, לישרים נאנה תהלה: הודו ליי בכבוד, בנבל עשור
ומרו-לו: שירו-לו שיר חדש, היטיבו נגן בתרועה: כיי-ישר דבר-יי,
וכל-מעשהו באמונה: אהב צדקה ומשפט, חסד יי מלאה הארץ: בדבר
יי שמים נעשו, וברוח פיו כל-צבאם: כנס כבוד מי הים, נתן באוצרות
תהומות: ייראו מיי כל-הארץ, ממנו יגורו כל-ישבי תבל: כי הוא אמר
ויהי, הוא-צנה ויעמד: יי הפיר עצת-גוים, הביא מחשבות עמים: עצת יי
לעולם תעמד, מחשבות לבו לדר ודר: אשרי הגוי אשר-יי אלהיו, העם
בחר לנחלה לו: משמים הביט יי, ראה את-כל-בני האדם: ממכון-
שבתו השגיח אל כל-ישבי הארץ: היצר יחד לבם, המבין אל-כל-
מעשיהם: אין-המלך נושע ברב-חיל, גבור לא-ינצל ברב-כח: שקר
הסוס לתשועה, וברב חילו לא ימלט: הנה עין יי אל-יראיו, למיחלים
לחסדו: להציל ממות נפשם, ולחיותם ברעב: נפשנו חפחה ליי, עזרנו
ומגננו הוא: כיי-בו ישמח לבנו, כי בשם קדשו בטחנו: יהי-חסדך יי
עלינו, כאשר יחלנו לך:

פרק טז

מכתם לדוד, שמרני אל כיי-חסיתי בך: אמרת ליי, אדני אתה, טובתי
בל-עליך: לקדושים אשר-בארץ המה, ואדירי כל-חפצי-בם: ירבו
עצבותם אחר מהרו, בל-אסיף נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם
על-שפתי: יי מנת-חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: חבלים נפלו-לי
בנעמים, אף-נחלת שפרה עלי: אברך את-יי אשר יעצני, אף-לילות
יסרוני כליותי: שויתי יי לנגדי תמיד, כי מימיני בל-אמוט: לכן שמח

לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף-בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבִטְחִי: כִּי לֹא-תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאוֹל,
לֹא-תִתֵּן חֲסִידֶךָ לְרֵאוֹת שְׂחַת: תוֹדִיעֲנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׂמֵחוֹת אֶת-
פְּנֵיךָ, נַעֲמֹת בִּימִינֶךָ נֶצַח:
פֶּרֶק יז

תִּפְלֵה לְדוֹד, שְׁמַעַה יְיָ צְדָק, הַקְּשִׁיבָה רִנָּתִי, הַאֲזִינָה תִּפְלֵתִי, בְּלֹא
שִׁפְתֵי מַרְמָה: מִלִּפְנֵיךָ מִשְׁפָּטִי יֵצֵא, עֵינֶיךָ תַּחֲזִינָה מִיִּשְׂרָאֵל: בְּחַנֹּת לְבִי
פָקַדְתָּ לִּילָה, צָרַפְתָּנִי בַל-תִּמְצָא, זְמַתִּי בַל-יַעֲבֹר-פִּי: לִפְעֻלוֹת אָדָם
בִּדְבַר שִׁפְתֶיךָ, אָנִי שָׁמַרְתִּי אֲרָחוֹת פְּרִיץ: תִּמְחָ אֲשׁוּרֵי בְּמַעְגְלוֹתֶיךָ, בַּל-
נִמּוּטוּ פְעָמַי: אָנִי-קָרָאתִיךָ כִּי-תַעֲנֵנִי, אֵל, הַט-אֲזַנְךָ לִי, שְׁמַע אִמְרֹתַי:
הַפְּלֵה חֲסִדֶיךָ, מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמֵּת קוֹמָמִים בִּימִינֶךָ: שְׁמַרְנִי כְּאִשׁוֹן בַּת-
עֵיז, בְּצַל כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירֵנִי: מִפְּנֵי רָשָׁעִים זֹו שְׁדוּנִי, אִיבִי בְּנַפְשִׁי יִקִּיפוּ עָלַי:
חֲלַבְמוּ סָגְרוּ, פִּימוּ דְבָרוּ בְּנֵאוֹת: אֲשֶׁר־נִו עֵתָה סִבְכוּנִי, עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ
לְנֻטוֹת בְּאֲרָץ: דְּמִינוּ כְּאַרְיֵה יִכְסוּף לְטָרֶף, וְכַכְפִּיר יֵשֵׁב בְּמַסְתָּרִים:
קוֹמָה, יְיָ, קִדְמָה פְּנֵיו, הַכְרִיעֵהוּ, פִּלְטָה נַפְשִׁי מִרָשָׁע חֲרָבָה: מִמֵּתִים יָדָה,
יְיָ, מִמֵּתִים מַחְלֵד, חֲלָקֶם בְּחַיִּים וְצַפּוֹנֶךָ תִּמְלֵא בְטֶנֶם, יִשְׁבְּעוּ כְּנִים וְהַנִּיחוּ
יִתְרָם לְעוֹלָלֵיהֶם: אָנִי בְּצַדֶּךָ אֶחְזָה פְּנֵיךָ, אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תִּמְוַנְתֶּךָ:
פֶּרֶק עב

לְשִׁלְמָה, אֱלֹהִים, מִשְׁפָּטֶיךָ לְמַלְךְ תּוֹ, וְצַדִּיקְתָּהּ לְבֹן-מֶלֶךְ: יָדִין
עַמָּךְ בְּצַדֶּךָ, וְעֵנִיֶיךָ בְּמִשְׁפָּט: יִשְׂאוּ הָרִים שְׁלוֹם לְעַם, וּגְבָעוֹת בְּצַדִּיקָה:
יִשְׁפֹּט עֲנִיִּי-עַם, יוֹשִׁיעַ לְבָנֵי אַבְיּוֹן וַיִּדְכָּא עוֹשֵׁק: יִירָאוּךָ עַם-שָׁמֶשׁ, וּלְפָנֵי
יְרַח דוֹר דוֹרִים: יִרַד כְּמֶטֶר עַל-גּוֹ, כְּרִבִּיבִים וְרוֹיַף אֲרָץ: יִפְרַח-בְּיָמָיו
צַדִּיק, וְרַב שְׁלוֹם עַד-בְּלֵי יָרַח: וְיָרַד מִיָּם עַד-יָם, וּמִנְהַר עַד-אֲפְסַיִת
אֲרָץ: לְפָנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים, וְאִיבֵיו עָפָר יִלַּחֲכוּ: מִלְכֵי תִרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְּחָה
יִשִּׁיבוּ, מִלְכֵי שֶׁבַע וְסָבָא אֲשַׁכְרֵי קָרִיבוּ: וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ-לוֹ כָּל-מְלָכִים, כָּל-
גּוֹיִם יַעֲבֹדוּהוּ: כִּי-יֵצִיל אַבְיּוֹן מִשׁוּעַ, וְעֵנִי וְאִין-עוֹר לּוֹ: יַחַס עַל-דָּל

עַל קִבְר קָרוֹב מִשְׁפָּחָה או חֵבֵר

וּנְחָה יְיָ תְּמִיד, וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נַפְשֶׁךָ וְעֲצַמְתֶּיךָ יַחְלִיץ, וְהָיִיתָ כְּגֹן
רוּחַ, וְכִמּוֹצָא מִיָּם אֲשֶׁר לֹא-יִכְזָבוּ מִיָּמָיו: וְכִנּוּ מִמֶּךָ חֲרָבוֹת עוֹלָם, מוֹסְרֵי
דוֹר וְדוֹר תִּקּוּמָם, וְקָרָא לָךְ גִּדְר פְּרָץ, מִשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת לְשִׁבְתָּ: תִּשְׁכַּב
בְּשְׁלוֹם וְתִנּוּחַ בְּשְׁלוֹם, עַד בּוֹא מְנַחֵם מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם.
אִמְרַת לִי, אֲדַנִּי אֵתָה, טוֹכְתִי בַל-עָלִיךָ: לְקִדּוּשִׁים אֲשֶׁר-בְּאֲרָץ
הַמָּה, וְאֲדִירֵי כָּל-חַפְצֵי-כֶּם:

הִנְנִי בָאתִי עַל קִבְרֶךָ לְכַבֹּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלְכַבֹּדְךָ וְלְכַבֹּד
נִשְׁמַתְךָ, כִּי אֶהְבַּת עוֹלָם אֶהְבַּתֶּךָ, עַל כֵּן בָּאתִי עִתָּה לְמָקוֹם שְׁכִינְתְּךָ,
לְהַתְּפַלֵּל עַל קִבְרֶךָ, אֵל יוֹצֵר נִשְׁמַתְךָ, שֶׁתַּעֲדוֹן בְּעַדן אֱלֹהֶיךָ עִם נִשְׁמוֹת
אַבוֹתֶיךָ, בְּחַמְלַת יְיָ עָלֶיךָ, לְהַשְׁבִּיעַ מִטּוֹבוֹ לְנִשְׁמַתְךָ, בְּשִׁבְעַ שְׂמֵחוֹת
לְשִׁמְחָה, וְלְהַחְלִיץ בְּקִבְרֶךָ עֲצַמוֹתֶיךָ, וּמִרַב טוֹב הַצָּפוֹן לְצַדִּיקִים
לְהַשְׁפִּיעַ, וּמִטְלוֹ לְהוֹרִיד עַל רֵאשֶׁךָ, וּבְתַחֲתֵי הַמֵּתִים לְהַחְיֹתָהּ, וְאֵתָה
אֱלֹהֵי, אֲשֶׁר נָפַשׁ הַחַיִּים בְּיָדְךָ, תִּקְבַּל תִּפְלֵתְנוּ לְפָנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ, וְאֵל
תִּשְׁכְּנוּ רִיקָם מִלִּפְנֵיךָ, שִׂמְחַ תִּשְׂמַח אֶת נַפְשׁ עַבְדֶּיךָ וּבְרַךְ עַבְדֶּיךָ
מִבְּרֻכּוֹתֶיךָ, לְרֵאוֹת בְּטוֹבַת עוֹלָמְךָ.

תִּפְלֵה לְנַשְׁמָה לְאַחַר אִמְרַת תְּהִלִּים וְהַלְמוֹד

אָנָּה יְיָ מְלֵא רַחֲמִים, אֲשֶׁר בְּיָדְךָ נַפְשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ, יְהִי
נָא לְרִצּוֹן לְפָנֶיךָ תוֹרַתְנוּ וְתִפְלֵתְנוּ בְּעִבּוֹר נִשְׁמַת (פְּלוּנִי או פְּלוּנִית) וּגְמֵל
נָא עִמָּה בְּחֲסִדֶּךָ הַגָּדוֹל לִפְתַּח לָהּ שַׁעֲרֵי רַחֲמִים וְחֶסֶד וְשַׁעֲרֵי גֵן עֵדֶן,
וְתִקְבַּל אוֹתָהּ בְּאַהֲבָה וּבְחַבְבָּה, וְשִׁלַּח לָהּ מִלְּאֲכִיף הַקְּדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים,
לְהוֹלִיכָהּ וּלְהוֹשִׁיבָהּ תַּחַת עֵץ הַחַיִּים אֲצַל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים וְהַצַּדִּיקָנוּיִת,
חֲסִידִים וְחֲסִידוֹת, לְהַגִּיט מִזֵּיו שְׁכִינְתְּךָ, לְהַשְׁבִּיעַ מִטּוֹבֶךָ הַצָּפוֹן
לְצַדִּיקִים, וְהַגּוֹף יְנוּחַ בְּקִבְר בְּמִנוּחָה נְכוֹנָה בְּחַדְוָה וּבְשִׁמְחָה וְשְׁלוֹם.

ונהגים גם לומר פסוקי האותיות של נשמה כדלהלן:

בר-לרגלי דברך, ואור לנתיבותי: נשבעתי ואקימה, לשמר משפטי צדקה: נענית עד-מאד, יי חני כדברך: נדבות פי רצה-נא, יי, ומשפטיך למדני: נפשי בכפי תמיד, ותורתך לא שקחתי: נתנו רשעים פח לי, ומפקודיך לא תעיתי: נחלתי עדותיך לעולם, כיי-ששון לבי המה: נטיתי לבי לעשות חקיך, לעולם עקב:

שרים רדפוני חנם, ומדברך פחד לבי: שש אנכי על-אמרתך, כמוצא שלל רב: שקר שנאתי ואמעבה, תורתך אהבתי: שבע ביום הללתיך, על משפטי צדקה: שלום רב לאהבי תורתך, ואין-למו מכשול: שברתי לישועתך, יי, ומצותיך עשיתי: שמרה נפשי עדתיך, ואהבם מאד: שמרתי פקודיך ועדתיך, כי כל-דרכי נגדה:

מה-אהבתי תורתך, כל-היום היא שיחתי: מאיבי תחכמי מצותיך, כי לעולם היא-לי: מכל-מלמדי השפלתי, כי עדותיך שיחה לי: מזקנים אתבונן, כי פקודיך נצרת: מכל-ארח רע פלאתי רגלי, למען אשמר דברך: ממשפטיך לא-סרתי, כיי-אתה הורתני: מה-נמלצו לחכי אמרתך, מדבש לפי: מפקודיך אתבונן, על-כן שנאתי כל-ארח שקר: **ה** ורגי, יי, דרך חקיך, ואצרנה עקב: הבינני ואצרה תורתך, ואשמרנה בכל-לב: הדריכני בנתיבי מצותיך, כיי-בו חפצתי: הט-לבי אל-עדותיך, ואל אל-בצע: העבר עיני מראות שוא, בדרכך חניני: הקם לעבדך אמרתך, אשר ליראתך: העבר חרפתי אשר יגרת, כי משפטיך טובים: הנה תאבתי לפקדיך, בצדקתך חניני:

ואביון, ונפשות אביונים יושיע: מתוך ומחמס יגאל נפשם, וייקר דמם בעיניו: ויחי ותן-לו מזהב שקב, ותפלל בעדו תמיד, כל-היום יברכנהו: יהי פסת-בר בארץ בראש הרים, ירעש כלבגון פריו, ויציו מעיר כעשב הארץ: יהי שמו לעולם, לפני-שמש יבון שמו, ויתברכו בו, כל-גוים ואשרהו: ברוך יי אלהים, אלהי ישראל, עשה נפלאות לבדו: וברוך שם כבודו לעולם, וימלא כבודו את-כל-הארץ, אמן ואמן: כלו תפלות דוד בן-ישי:

פרק צא

ישב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן: אמר לי מחסי ומצודתי, אלהי אבטח-בו: כי הוא יצילך מפח יקוש, מדבר הוות: באברתו יסך לך, ותחת-כנפיו תחסה, צנה וסחרה אמתו: לא-תירא מפחד לילה, מחץ יעוף יומם: מדבר באפל יהלך, מקטב ישוד צהרים: יפל מצדה אלה, ורבקה מימינה, אליך לא יגש: רק בעיניך תביט, ושלמת רשעים תראה: כיי-אתה יי מחסי, עליון שמת מעונה: לא-תאנה אליך רעה, ונגע לא-יקרב באהלך: כי מלאכיו יצוה-לך, לשמרך בכל-דרכיך: על-כפים ישאונה, פן-תגף באבן רגלך: על-שחל ופתן תדרוך, תרמס כפיר ותנין: כי בי חשק ואפלטוהו, אשגבהו כיי-ידע שמי: יקראני ואענהו, עמו-אנכי בצרה, אחלצהו ואכבדהו: ארך ימים אשביעהו, ואראהו בישועתי:

פרק קד

ברכי נפשי את-יי, יי אלהי, גדלת מאד, הוד והדר לבשת: עטה-אור כשלמה, נוטה שמים כיריעה: המקרה במים עליותיו, השם-עבים רכובו, המהלך על-כנפי-רוח: עשה מלאכיו רוחות, משרתיו אש להט: וסד-ארץ על-מכוניה, בל-תמוט עולם ועד: תהום כלבוש כסיתו, על-הרים יעמדו-מים: מן-גערתך ינוסון, מן-קול רעמה יחפזון: יעלו הרים, ירדו בקעות, אל-מקום זה יסדת להם: גבול-שמת בל-יעברון, בל-ישכון לכסות הארץ: המשלח מעינים בנחלים, בין הרים יהלכון:

נוהגים לומר פסוקי תהילים בסדר אלף בית בפרק קי"ט לפי אותיות השם של הנפטר

דְּבַקָה לְעֵפֶר נִפְשִׁי חִינֵי כְדִבְרְךָ: דְּרָכֵי סִפְרֹתַי וּתְעַנְנֵי לַמְדֵנִי
חֲקִיךָ: דְרָךְ-פְּקוּדֵיךָ הַבִּינְנִי, וְאִשִּׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ: דְלִפְּהַ נִפְשִׁי מִתּוֹנָה,
קוֹמְנֵי כְדִבְרְךָ: דְרָךְ-שִׁקְר הֶסֶר מִמֶּנִּי, וּתּוֹרַתְךָ חֲנֻנִי: דְרָךְ-אֲמוּנָה
בְּחֻרְתִּי, מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיֵתִי: דְבַקְתִּי בְעֵדוּתֶיךָ, יי, אֶל-תְּבִישְׁנִי: דְרָךְ-
מִצּוֹתֶיךָ אַרְוֵץ, כִּי תִרְחִיב לִבִּי:

בַּמָּה יִזְכֶּה-נִעַר אֶת-אַרְחוֹ, לְשֹׁמֵר כְּדִבְרְךָ: בְּכָל-לִבִּי דְרַשְׁתִּיךָ,
אֶל-תִּשְׁגֵּנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ: בְּלִבִּי צִפְנֹתַי אִמְרַתְךָ, לְמַעַן לֹא אֲחַטָּא-לְךָ: בְּרוּךְ
אַתָּה יי, לַמְדֵנִי חֲקִיךָ: בְּשִׁפְתֵי סִפְרֹתַי כָּל מִשְׁפָּטֵי-פִיךָ: בְּדֶרֶךְ עֵדוּתֶיךָ
שִׁשְׁתִּי כָעַל כָּל-הוֹן: בְּפִקּוּדֵיךָ אִשִּׁיחָה, וְאִבִּיטָה אַרְחֻתֶיךָ: בְּחֻקֵּיךָ
אֲשַׁתְּעֶשֶׂע, לֹא אֲשַׁכַּח דְּבַרְךָ:

יִשְׁקוּ כָּל-חַיֹּת שָׂדֵי, יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאִם: עַלֵּיהֶם עוֹף-הַשָּׁמַיִם יִשְׁכּוּן,
מִבֵּין עֲפָאִים יִתְנוּ-קוֹל: מִשְׁקָה הַרִים מִעֲלִיּוֹתָיו, מִפְּרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע
הָאָרֶץ: מִצְמִיחַ חֲצִיר לְבִהְמָה וְעֹשֵׁב לְעַבְדַּת הָאָדָם, לְהוֹצִיא לֶחֶם מִן-
הָאָרֶץ: וַיֵּן יִשְׁמַח לִבְב־אֲנוּשׁ לְהַצְהִיל פָּנִים מִשָּׁמֶן, וּלְחֶם לִבְב־אֲנוּשׁ
יִסְעֵד: יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי יי, אַרְזֵי לְכֹנֹן אֲשֶׁר נָטַע: אֲשֶׁר-שָׁם צִפְרִים יִקְבְּנוּ,
חֲסִידָה בְרוּשִׁים בֵּיתָה: הַרִים הַגְּבֹהִים לִיעֲלִים, סְלָעִים מַחֲסֵה לְשִׁפְנָיִם:
עֲשֵׂה יָרַח לְמוֹעֲדִים, שִׁמְשׁ יָדַע מְבוֹאוֹ: תִּשְׁתַּחֲשֹׁף וַיְהִי לִילָה, בּוֹ-תִרְמַשׁ
כָּל-חַיֹּת-יַעַר: הַכְּפִירִים שֹׁאֲגִים לְטָרֶף, וּלְבַקֵּשׁ מֵאֵל אֲכָלִם: תִּזְרַח
הַשֶּׁמֶשׁ יִאֲסֹפוּן, וְאֶל-מַעוֹנָתָם יִרְבְּצוּן: יֵצֵא אָדָם לַפְּעִלוֹ, וּלְעַבְדָּתוֹ עַד־
עָרֵב: מִה־רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ, יי, כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ, מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנָה: זֶה
הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם, שֶׁם-רָמַשׁ וְאֵין מִסְפָּר, חַיּוֹת קִטְנוֹת עַם-גְּדִלוֹת: שֶׁם
אֲנִיּוֹת יִהְלֹכוּן, לְהִתֵּן זֶה-יִצְרָתָ לְשַׁחֲקֵם-בּוֹ: כָּלֵם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן, לְתַת
אֲכָלֵם בְּעַתּוֹ: תִּתֵּן לָהֶם יִלְקֻטוּן, תִּפְתַּח יָדְךָ יִשְׁבְּעוּן טוֹב: תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ
יִבְהִילוּן, תִּסְפֶּה רוּחָם יִגְוַעוּן, וְאֶל-עֲפָרָם יִשׁוּבוּן: תִּשְׁלַח רוּחְךָ יִבְרָאוּן,
וּתְחַדֵּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה: יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם, יִשְׁמַח יי בְּמַעֲשָׂיו: הַמְבִיט לְאָרֶץ
וּתִרְעַד, יִגַּע בְּהַרִים וַיַּעֲשֶׂנוּ: אֲשִׁירָה לִי בְּחַיִּי, אֲזַמְרָה לְאֵלֹהֵי בְעוּדַי:
יַעֲרֵב עָלָיו שִׁיחִי, אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בְּיִי: יִתְמוּ חַטָּאִים מִן-הָאָרֶץ, וְרַשָּׁעִים עוֹד
אֵינָם, בְּרָכִי נִפְשִׁי אֶת-יי, הַלְלוּיָהּ:
פֶּרֶק קַל

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ, יי: אֲדַבֵּר, שִׁמְעָה בְּקוֹלִי, תְּהַיִּינָה
אֲזִנִּיךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תְּחֻנּוֹתַי: אִם-עוֹנוֹת תִּשְׁמַר-יְהִי, אֲדַבֵּר, מִי יַעֲמֵד: כִּי-
עַמְּךָ הִסְלִיחָה, לְמַעַן תִּזְרָא: קוֹיֵתִי יי, קוֹתָה נִפְשִׁי, וּלְדַבְּרוֹ הוֹחֲלֵתִי:
נִפְשִׁי לְאֲדַבֵּר, מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר, שְׁמָרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל-יי, כִּי-
עַם-יי הַחֲסֵד, וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְדוּת: וְהוּא יִפְדֶּה אֶת-יִשְׂרָאֵל מִכָּל עוֹנוֹתָיו: